

obra D'ARTESÀ

Núm. DEU
JULIOL 1986

...vomitaran al sostre d'un terrat

FULL DE L'ATENEU
L'ARTESÀ

ELS DUBTES

Els lacais dels corbs
aquell dia
els van sejar.
No sabien
on trepitjaven
ja que duïen
les sabates descordades.
Van pensar
que eren perfectes,
es van trobar
immersos sota la sorra.
Van veure
que no veïen
més enllà
dels cercles quadrats
de les seves pretensions,
talment erròneas
i no s'adonaven
que provocaven
una llàstima muda.

ANEM A CERCAR LES TENEBRES

Anem a cercar les tenebres
i, veurem els núvols
passar al costat de nosaltres.
Serà un moment talment curt,
que no farem res
per recordar-ho.
Potser anem a trobar
l'essència del què fariem
de no haver passat
tot el que ha passat.
Utilitzem un llenguatge
acondicionat per uns desconeguts
en el passat;
dejs quals sabem moltes coses
però mai podrem conèixer
les raons, que les van fer
no veure, les coses
tal com són.

BLUES DEL NOU CEL

Si poguéssim veure el nostre fil
Si poguéssim anar-lo a recollir,
Si poguéssim veure'l florir,
Aleshores tindriem que trobar-lo
i anar-lo deslligant
poc a poc,
sense tallar-lo.

Es tractaria de dur-lo
als confins de la pau
i deixar-lo ben arrelat
perquè els huracans
dels temibles
no el tornessin a la foscor.

Si poguéssim veure el nostre fil
Si poguéssim anar-lo a recollir
Si poguéssim veure'l florir.

Aconseguiríem omplir de dubte,
els que volen amagar les respostes,
aquells que es deixen portar per la inèrcia
i s'abandonen els espais buits
amples de fondària corrupta
on tot es troba encadenat arreu.

Veuríem el nou destí.

ASSEGUTS EN AQUELL MAR

Asseguts en aquell mar
tot era inconsciència
i alhora, tot rialles,
no sabíem veure
més enllà
dels nostres desigs.
Tots plegats
érem força,
mala sort, la desgràcia
dels qui ens prengueren
fou no arribar més lluny
del que s'havien proposat.
Malgrat tot, fins avui
els hi falta la força.

plou.
quan cau no neva
La neu no crida, xiscla,
els núvols es trenquen,
el cel no està a dall
no existeix!
! la precissió
Els mots no es diuen
el color és verd,
la neu és groga,
el fred no mulla
la nit s'amaga,
El dia surt
la tarda és llarga,
el rosa és negra,
la mel no és dolça
Es blanca, la fada

LA NEU

Es blanca, la fada
la mel no és dolça
el rosa és negra,
la tarda és llarga,
El dia surt
la nit s'amaga,
el fred no mulla
la neu és groga,
el color és verd,
! la precissió
Els mots no es diuen
no existeix!
els núvols es trenquen,
La neu no crida, xiscla,
quan cau no neva
plou.

HUMANITAT CIVILITZADA

Quan la norma
setjada pels ignorants
és posada
al servei jeràrquic;
Tot d'una, l'aire,
pren el cel.

Els rebuts vençuts
són com ganivets afiliats
exhausts de culpa,
per falta de concòrdia;
al voltant de coloms
missatgers de mals presagis.
Després d'un segon avís
arribarà un tercer,
i els que no paguin els deutes
s'ompliran de dubtes;
mentre els petons
buscaran el càstig.

L'ENÇIS

QUAN LO BLANC
es torna negre,
quan lo blau
es torna gris,
quan els gegants
es tornen rosatges,
es tornen perduts,
I es on trobem al poc,
els camins perduts,
aquells on havien
les solucions anteriors
i la cèlera, alertarada
al ritme just
Era on els carrilers
Era on retrobada
ben arreglats
de la corda bona
i obrir
s'obrien adients.

EL MÓN MÀGIC

Les ombres del sol
es veuen arreu,
l'última que no
s'obrin;
veuríem
què hi ha dins.
Els camins
són tres,
es tanquen
a cada sortida.
Es tracta de
buscar
les sortides
amagades.
La mar es buida
amb calaixos
de plàstic
i el tap
es treu.
El cel s'omple
de preguntes
i cau l'aigua
sense resposta;
sons càlids
donen la nota.
Taps de suro
que fan nosa,
als nòrdics
viatgers
que dibuixen
triangles
de dos costats
sobre trofeus
daurats.

L'ARQUERA

Tirava fletxes
era traïdora
era malèfica
era distreta
era un representant.
Sabia de res
i distorsionava
l'ambient,
sabia tornar
i es perdia.
Era la desencantada
i ahora descobria
la nova singladura.

Les claus perdudes
a les jerarquies dels cecs
són endarrerides
pels soldats
de les besteses;
quan els fusells
siguin de pedra,
la força tornarà a viure
i els herois, atrapats
al passat, deixaran
córrer la història
al voltant de la memòria.
Quan silenciem l'esgurd
un cos enlunyat
escombrarà les runes,
i la cendra remoguda
donarà a llum
nous vestigis de claredat.
El que desaparegué
al zenit de les montures
detindrà el present
a l'harmonia del somnis.

DARRERA L'UNIVERS

Darrera l'univers
es troba la força
que escapa a la bàscula.
Els vianants aturats,
al costat de la feina
veuen com marxa
l'estel covard.
Les revolades dels ocells
són com punxades
al claiell
dels que no es creuen
infants.
El que ho sàpiga tot
que faci les maletes
al voltant
de sorra desfeta
veurà de nou
la imatge difosa.

LES RECERQUES

Entrant a la selva
d'aquell gran estadi
es va veure
una estrella fugaç;
on els arcs
d'aquells palaus
no fan color
és on es troba
aquell tresor.
És on el temps
no es llença
ni l'utilitzen
per fabricar ninots.
Corriem amunt i avall
sense trobar lloc;
i al trobar-lo, veus
que era del tot fantàstic.
Era com el reflex del mirall
producte del nostre engany.

LES CLAUS PERDUDES

A TERRA FERMA

Quan la gravetat
es surt del camí;
les cadires
perden sentit.
Els signes, acosats
i sota el servei
satànics plans
ja no tenen,
cap significat
pels que surten,
del buit ocupat
de somriures burlones.
I fàcilment adaptables
a portes obertes.

SI VOLGUESSIS TROBAR-ME!
quan encara no sigui tip
de jugar, al joc veritable
podrem aconseguir
una hora més,
per voler.
Els fruits ben plantats,
sorgeixen emmascarats,
I han de ballar,
sota la tràmia senill.
des primers que semblar bruts
per sobreviure a temps,
Els rois d'esquena,
però tenen que semblar bruts
Després de par-ho tot
et sentiras buit.